

ת"פ 20659/10/16 - מ"ל, נ"מ נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 20659-10-16 מדינת ישראל נ' ל' ואח'

לפני כבוד השופט העמית דניאל בארי

המבקשים:

1. מ"ל - ע"י עו"ד ארז בר צבי
2. נ"מ - ע"י עו"ד תומר אגזדה ועו"ד סתיו כהן

נגד

מדינת ישראל - ע"י עו"ד מורן מיודובניק ועו"ד שפי
שטרצר

המשיבה:

החלטה

כללי:

1. לאחר ניהול הוכחות הורשעו המבקשים ביום 10 ביולי 2018 בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום.

העבירות בהן הורשעו המבקשים הם: פציעה כשעברין מזויין לפי סעיף 335 (א) (1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**") ופציעה על ידי שניים או יותר, עבירה לפי סעיף 335 (א) (2) לחוק.

עמוד 1

2. לאחר גזירת דינם הגישו המבקשים ערעור כנגד הרשעתם לבית המשפט המחוזי. בפסק דין מיום 30/12/19 קבע בית המשפט המחוזי, בהסכמת המדינה, כי קיים ספק שמצדיק את זיכוי המבקשים מהעבירות שיוחסו להם בכתב האישום. בית המשפט המחוזי ציין כי הספק נוצר לאור העדר ממצאים עובדתיים במסגרת הכרעת הדין.

בקשת הפיצוי:

3. המבקשים עתרו בבקשה לקבלת פיצוי לפי סעיף 80 לחוק.
4. המבקשים טענו כי מלכתחילה לא הייתה אחיזה במציאות לעובדות שנטענו נגד המבקשים בכתב האישום ולכן לא היה מקום להגיש נגדם כתב אישום.
5. ב"כ המבקשים טענו עוד כי יש לפסוק פיצוי למרשיהם גם מכוח העילה של "נסיבות אחרות המצדיקות זאת" בהתחשב בתקופת מעצרם והתנאים המגבילים שהוטלו עליהם וכן בגין ההוצאות המשפטיות שנגרמו להם.
6. המדינה טוענת כי היו ראיות לכאורה שהצדיקו הגשת כתב אישום נגד המבקשים. המדינה טוענת עוד כי אין במקרה זה נסיבות אחרות המצדיקות מתן פיצוי למבקשים.

המצב המשפטי:

7. סעיף 80 (א), שהכותרת שלו היא הוצאות ההגנה מאוצר המדינה קובע לאמור:
- "משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, ראשי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94 (ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982, בסכום שייראה לבית המשפט...".**
8. כפי שנקבע גם בפסיקה שתי העילות שמצדיקות מתן פיצוי לפי הסעיף הנ"ל הן: שלא היה יסוד לאשמה או שקיימות נסיבות אחרות שמצדיקות זאת.
9. בע"פ 1325/19 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 19/1/29), נדחה ערעורו של המבקש נגד ההחלטה שלא לפסוק לו פיצויים.

בתיק זה הועמד המבקש לדין בגין עבירות מין שביצע כנגד בתו. המבקש היה עצור במשך 382 ימים ובאיזוק אלקטרוני במשך 137 ימים נוספים. בסופו של דבר זוכה המבקש מחמת הספק.

10. בנימוקיה לדחיית הערעור קבעה כב' השופטת ברוך: **"...אמנם קשה היא התוצאה שלפיה אדם שנתן במעצר תקופה ממושכת במסגרת הליך פלילי שהתנהל בעניינו, שלבסוף הסתיים בזיכוי, ובהקשר זה לא חמק מעיני תצהירו של המערער המתאר את קשייו בתקופת מעצרו, אלא שהמחוקק לא הורה על מתן פיצוי כל אימת שהליך פלילי מסתיים בזיכוי, וזו נקודת המוצא לדין; ופיצוי זה שמור לנסיבות מיוחדות. נסיבות כאלה, כפי שיובהר להלן, אינן מתקיימות בעניינו..."**

11. באותו פסק דין ציינה כב' השופטת ברוך:

"...נאשם שזוכה או שכתב האישום נגדו בוטל, רשאי לעתור, לבית המשפט לקבלת פיצויים ולפסיקת הוצאות מכוח הוראת סעיף 80 לחוק העונשין. עם זאת, מדובר בזכות יחסית הנתונה לשיקול דעתו של בית המשפט, שנדרש לאזן בין הנזק שנגרם לנאשם לרבות הפגיעה בחירותו ובקניינו לבין האינטרס הציבורי שבאכיפת החוק והחשש מהרתעת המדינה מניהול הליכים פליליים..."

12. בע"פ 5821/19 מדינת ישראל נ' אהוד אברג'יל ואח' (ניתן ביום 2/2/20) קיבל בית המשפט העליון את ערעור המדינה כנגד פסיקת פיצוי לנאשמים. לעניין העילה של "אין יסוד לאשמה" קובע כב' השופט מינץ: **"...נקבע כי יש לבחון באופן אובייקטיבי האם התשתית הראייתית שהונחה בפני התביעה הקימה סיכוי סביר להרשעה..."**. כלומר האם תובע סביר היה מגיע למסקנה שיש מקום להגשת כתב אישום. הרף שנקבע בספיקה ביחס למבחן זה הוא מחמיר, במובן זה שיש צורך להוכיח כי מדובר במצבים חריגים במיוחד של זדון, חוסר תום לב, רשלנות חמורה או אי סבירות מהותית ובולטת... (תוך הפניה לדברי השופט מלצר בע"פ 7235-16 כהן נ' מדינת ישראל)..."

13. לעניין העילה של "נסיבות אחרות המצדיקות זאת": **"נקבעו בפסיקה קווים מנחים וקטגוריות כלליות בכל הנוגע להיקפה של עילה זו, אשר מתפרשת על פני שלושה סוגים של עניינים (1) נסיבות הנוגעות להליך המשפטי עצמו (2) טיב זיכוי של הנאשם; (3) נסיבות אישיות של הנאשם שזוכה - כדון פגיעה בבריאותו, בשמו הטוב, במשפחתו וכדומה..."**

14. **"...כבר נקבע בהקשר זה כי במסגרת הכרעתו בעילה הראשונה על בית המשפט לתת דעתו, בין היתר להנמקות שניתנו בהחלטות לעצור את הנאשם עד תום ההליכים נגדו... זאת מן הטעם שלעיתים יש בהחלטות אלה כדי לאשש את סבירותה של ההחלטה בדבר הגשתו של כתב האישום..."**. ע"פ 1767/94 יוסף נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ג (1) 505 (1999).

15. לענין דחיית בקשה לפיצוי נקבעו דברים דומים גם בע"פ 853/19 מרדכי (מורדי) נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 7/11/19).

טענות הצדדים

16. ב"כ נאשם 1 התבסס על שתי העילות של סעיף 80 לחוק וביקש לפצות את מרשו בגין הוצאות הגנתו וימי המעצר והימים בהם היה נתון לתנאים מגבילים.

17. ב"כ נאשם 1 טען כי כתב האישום התבסס על עדויותיהם של שני עדים שקרנים שלא היה מקום להסתמך על דבריהם. ב"כ הנאשם מוסיף וטוען כי עצם הסכמת המדינה לזיכוי בערעור מלמד כי על המדינה היה לשקול את צעדיה בטרם הגשת כתב האישום.

18. לענין הנסיבות האחרות המצדיקות פיצוי, מציין ב"כ נאשם 1 כי הנאשם שהה במעצר במשך כחודשיים וכן במעצר בית מלא וחלקי כשנה וחודשיים.

הסנגור טוען כי הנזק בר פיצוי אינו מוגבל לנזק הכלכלי של אבדן הכנסה, אלא הוא מתייחס גם לנזקים כלליים כגון פגיעה בשם הטוב, הטלת קלון והשפלה.

19. ב"כ נאשם 1 מציין כי הנאשם נאלץ לחיות על חשבון הוריו, דבר בעייתי בפני עצמו, נוכח מצבם הכלכלי הירוד. הסנגור גם מציין כי ההליכים בתיק זה מנעו את גיוסו של הנאשם לצבא.

20. ב"כ מבקש 1 ביקש להחזיר למרשו שכר טרחה בסכום של שלושים אלף שקלים.

21. לענין ניהול ההליך ציין ב"כ נאשם 1 כי מרשו שיתף פעולה באופן מלא הן בשלב החקירה והן במהלך ניהול המשפט.

22. לסיכום ביקש הסנגור לפסוק למרשו:

א. פיצוי מירבי בגין ימי מעצרו.

ב. שליש מהפיצוי המירבי בגין כל התקופה שהיה בתנאים מגבילים.

ג. החזר הוצאות הגנה בסך 30,000 ₪.

ד. פיצוי כללי בגין הנזק שנגרם לו לרבות עיכוב גיוסו לצה"ל.

23. ב"כ מבקשת 2 טען כי לא היה מקום להגיש כתב אישום נגד הנאשמת כיוון שאיש מהעדים לרבות המתלונן לא טען כי "המבקשת אחזה בו והכתה בו באמצעות שרשרת ברזל".
24. ב"כ מבקשת ביקש לפסוק פיצוי לנאשמת בגין ימי מעצרה וניהול המשפט. הסנגור ציין כי: **"...תקופת המעצר פגעה לא רק במאזן הכספי של המבקשת אלא הייתה כרוכה בה תחושת ביזוי והשפלה..."**
25. המדינה ביקשה לדחות את הבקשות. לעניין בקשתו של מבקש 1 טענה המשיבה טענה מקדמית לפיה המבקש לא צירף לבקשתו קבלה או חשבונית או אסמכתא אחרת התומכת בטענותיו העובדתיות.
26. המדינה מציינת כי המבקשים שהו במעצר חודש ו- 7 ימים. רוב תקופת המעצר נבע מבקשות ב"כ המבקשים ללמוד את חומר החקירה, החלטת השחרור ניתנה בישיבה הראשונה בה הסנגורים טענו לראיות.
27. ב"כ המדינה ציין כי נאשמת 2 הפרה את מעצר הבית שהוטל עליה כבר ביום הראשון ולא שהתה במעצר בית בין 17/11/16 ל- 5/2/17.
28. המדינה מציינת כי יש לבחון את השאלה אם היו ראיות מספיקות להגשת כתב האישום בהתאם לחומר שעמד בפני התביעה.
- ב"כ המדינה מציין כי השופט קורנהאוזר קבע כי קיימות ראיות לכאורה ביחס למשיבים ולא מצא כי קיים כרסום בראיות.
29. המדינה הוסיפה כי היו ראיו ממשיות נגד נאשם 1, דהיינו הודעות המתלונן ושאל וכן הפציעות שנגרמו למתלונן שהצריכו פינוי לבית חולים ותפירת פצעיו.
30. המדינה הדגישה כי ההלכה קובעת שפיצוי לפי סעיף 80 ניתן בגין ימי מעצר ולא עבור ימים של שהייה בתנאים מגבילים. המדינה הפנתה לע"פ 5923/07 **שתווי נ' מדינת ישראל** (מיום 6/4/09).
31. המדינה ציינה כי אחיו של הנאשם (שהיה קטין) נשפט בגין מסכת עובדתית דומה והורשע בבית המשפט לנוער.
32. לעניין מבקשת 2 ציינה המדינה כי אין זה נכון שלא היו ראיות נגדה בעת הגשת כתב האישום. בעימות בין שלומי אחיו של מבקש 1 למתלונן, המתלונן מסר: **"...וגם נ' היה לה משהו ביד נראה לי מברזל"**

אתם הכתה אותי...".

33. גם העד שרון אלעזרי מסר כי הנאשמת "החזיקה שרשרת וניסתה להרביץ לי'...".

מן הכלל אל הפרט

34. בטרם הגשת כתב האישום היו בידי המאשימה מספר עדויות שהצביעו על כך שהמתלונן נדקר ע"י הנאשם ואחיו וכי הנאשמת הוציאה מידיו של המתלונן שרשרת שהחזיק וסייעה לחבר שלה ואחיו בתקיפתו של המתלונן.

35. לאלה יש להוסיף את סימני הדקירות על גופו של המתלונן שהצריכו את פינויו לבית החולים ותפירת הפצעים.

36. יודגש כי גרסאות שני הנאשמים היו שונים לגבי המפגש עם המתלונן. נאשם 1 טען כי הוא שוחח עם המתלונן, חברתו יצאה מאוחר יותר. נאשמת 2 טוענת כי היא פגשה במתלונן ראשונה וכי נאשם 1 יצא מאוחר יותר וניסה לבלום את מכת השרשרת שהונחתה על ידי המתלונן בידה.

37. נוכח הראיות לכאורה, התוצאה הלא פשוטה של דקירתו של אדם מבוגר בראשו יהיה מקום לשקול את מעצרם של הנאשמים וכן את הטלת תנאים מגבילים בעניינם.

38. נאשמת 2 אישרה כי הצליחה לחטוף מידיו של המתלונן את השרשרת אך לא פירטה מה עשתה עם השרשרת. השימוש שעשתה עם השרשרת פורטה על ידי עדים נוספים לרבות המתלונן.

39. טענותיו של מבקש 1 כי לא גויס לצה"ל בגלל ההליכים בתיק זה אינן נכונות. הנאשם לא גויס בגיל גיוס בגלל שתי הרשעות בפלילים. האירוע נשוא תיק זה התרחש כשמבקש זה היה כבר בן 20.

40. נוכח ממצאי המהימנות שנקבעו בערכאה הראשונה הורשעו הנאשמים בעבירה המיוחסת להם. ערכאת הערעור זיכתה אותם תוך קביעה שיותר ספק לגבי אשמת הנאשמים "לאור העדר ממצאים עובדתיים במסגרת הכרעת הדין שיצרו את הספק...".

41. מכלול העובדות בתיק זה כפי שפורטו אינן מצדיקות מתן פיצוי לנאשמים, גם מכוח העילה "נסיבות אחרות המצדיקות זאת".

נוכח כל האמור לעיל, אני דוחה את הבקשות.

עמוד 6

ניתנה היום, כ"ח תמוז תש"פ, 20 יולי 2020, בנוכחות ב"כ
נאשמת 2 ונציג המשיבה.